KRÓNIKA

A »FILM« ELSŐ SZÁMÁRÓL

Napjainkban a film mind jobban utat talál magának a széles néprétegek felé. Ezzel magyarázható, hogy az embereket fokozott mértékben érdeklik a film elméleti és gyakorlati problémái. A most indult Film c. folyóirat épp azt tűzte ki céljául, hogy ezekkel a kérdésekkel népszerű alakban foglalkozzék. A folyóirat első számában különös érdeklődésre számíthat A. Vucsó cikke a forgatókönyvek tárgyának kiválasztásáról, Vojiszláv Nánovics »Achilles színesfilmen« c. írása, melyben a szovjet nacionalizmus túltengéséről ír a film terén, Zsivorád Zsivkovics színes riportja a készülő jugoszláv filmekről. Ebből a cikkből megtudjuk, hogy jelenleg öt művészfilm készül hazánkban, több dokumentáris filmen kívül. Vickó Rászpor »Alkotó filmkritika felé« címen ír a jugoszláv filmkritika feladatairól, irányáról és problémáiról. Radivoje Gyukics arról számol be rendkívül érdekes cikkében, hogy valósítsa meg A tó c. új művészi filmünket. M. Vitorovics »A dialektika közöttünk« című fejtegetésében a szovjet film jellegzetességeiről ír, a »Berlin eleste« c. szovjet filmmel kapcsolatban. A lap több külföldi filmet mutat be, így a Kerékpártolvajok, Három találkozás, Szerelem után, Boxolók, Elmaradt kirándulás címűeket. Külön cikkben foglalkozik Vladimir Pogacsics a Kötél című amerikai filmmel. Ezekben a kritikákban különösen kitűnik az objektív bíráló hang, melyet épp Vickó Rászpor követel már említett írásában. A kritikusok egyaránt rámutatnak a nyugati és szovjet filmek jó és rossz oldalára, behatóan tanulmányozzák a filmek társadalmi hátterét és szerepét, de (és ez határozottan haladást jelent) a filmek esztétikai jelentőségével, a megvalósítás minőségével is foglalkoznak. A lap részletet közöl France Bevk »Trieszt« c. forgatókönyvéből. B. Nedovics tollából ismerteti a 8 és 9 számú jugoszláv híradót, Ratomir Ivkovics pedig »A Drína úttalan utain« c. dokumentáris filmet mutatja be. Brána Vucskovics nagy riportban számol be a »9-es számú kék«-ről, a forgatás alatt lévő hazai sportfilmről.

A filmkedvelő közönség nagy érdeklődéssel olvasta a folyóiratot. Minden cikke újdonságot, örömet jelent. Meg kell jegyeznünk azonban, hogy az olvasók nem nagyon ismerik a filmszakkifejezéseket, melyeket a lapban gyakran olvashatunk. Ezért szükségesnek tartjuk, hogy a szerkesztőség valamelyik számban megmagyarázza a gyakrabban előforduló szakkifejezéseket.

A »Film« meglepően jó sajtótechnikával készült, kétszínű nyomásban kiállítása hasonlít a nyugati művészeti újságok alakjához. Ezek a tények minden esetre hozzájárulnak a lap sikeréhez, népszerűségéhez, és az elért eredményhez.

A lap minden hó 5-én jelenik meg, ára 5 dinár. Felelős- és főszerkesztője Alexandar Vucsó.

SINKÓ ERVIN IRODALMI TANULMÁNYAI

Nemrégen jelent meg Sinkó Ervin irodalmi tanulmányait tartalmazó könyve, amelyben a szerző behatóan foglalkozik irodalmunk, a világirodalom, különösen pedig az esztétika kérdéseivel. Ezzel a jelentős könyvvel irodalmi bírálatunk még nem foglalkozott, nem értékelte ki és éppen

ezért itt inkább csak felhívjuk a figyelmet erre a könyvre. A kiadói megjegyzésben, Marijan Matkovics egyebek között a következőket mondja a könyvről:

»Éppen azért, mert elvitathatatlan az esztétikai problémák boncolgatásának hasznossága; de mert mi még csak a marxista esztétika elemi tudásával fegyverkeztünk fel és így még nem vagyunk eléggé felvértezve e bonyolult problémák tanulmányozására — felértékelhetetlen jelentőséggel bir e téren minden mélyenszántó és átfogó kísérlet. Ebben az értelemben Sinkó Ervin tanulmányai hozzájárulnak nemcsak a jugoszláv irodalmi bírálat, hanem a marxista esztétika fejlesztéséhez is. Sokéves a munkássága az esztétikai alkotás és általában a művészi jelenségek kérdéseinek területén. Munkássága nemcsak abban nyilvánul meg, hogy az utóbbi négy év alatt számos cikke jelent meg folyóiratainkban, hanem abban is, hogy a két háború közötti időszakban több írását közölték le a külföldi haladószellemű lapok is. — Sinkó Ervin ezekkel a tanulmányaival számos területet érint. Az általa taglalt egyes problémák, mint például a szocialista humanizmus, az esztétika és etika viszonyának kérdése, a szocialista realizmus kérdése, rendkívül időszerűek. Sinkó megoldja az ezen részeket érintő kérdést, gyakran merész hasonlatokkal. Felhasználja a többi, marxista szempontból jobban megvilágított rész eredményeit. Ez a módszer szükségszerűen arra vezeti, hogy új felfedezéseket tesz, új távlatokat nyit, új kérdéseket vet fel. Éppen ez, s nem annyira a felvetett kérdésekre adott válasz, képezi értékét ezeknek a tanulmányoknak. Ezek komoly, gyakran úttörő vállalkozások, amelyeket kevéssé és ritkán dolgoztak fel marxista módon. Sinkó Ervin számos meghatározása, alapját képezheti egy átfogó vitának: és ezért a meghatározásoknak hasznosaknak kell bizonyulniok. Termékenyítőleg kell kihatniok a dialektikus-materialista esztétika fejlődésére. Ezeket a szempontokat értékelve, Horvátország állami kiadóvállalata Sinkó Ervin könyvét besorozta a »Mai jugoszláv írók« alkotásainak sorozatába.

ZENEKAROK ÉS ÉNEKKAROK VERSENYE VAJDASÁGBAN

A kultúregyesületek versenye igen szép eredményeket ért el az eddigi versenyek folyamán. Mondhatjuk, hogy kultúregyesületeink tánccsoportjai, zenekarai és énekkarai sokat haladtak előre. Valósággal ugrásszerű volt ez a lépés a multévi versenytől napjainkig. A most tartó és folyamatban lévő versenyek mennyiségileg is és minőségileg is többet adtak mint a multéviek. Közönségünknek különösen a népi tánccsoportok versenyén volt alkalma látni a nagy haladást. Mondhatnánk, dolgozó tömegeinknek a versenyek folyamán alkalmuk nyílt megismerkedni népi szokásainkkal, eredeti, Vajdaságra jellegzetes népi viseletünkkel (a sajátságos kupuszinai, doroszlovói stb. viselettel) és népi táncainkkal. Vitathatatlan tény, hogy egyesületeink a verseny folyamán mindezek mellett, kisebb-nagyobb hibákat is elkövettek. Például: ha a népi tánccsoportok versenyéről beérkezett eddigi jelentéseket, jegyzőkönyveket szemléljük, önkéntelenül is meg kell állnunk egyes soroknál. A versenyen az eddig beérkezett jelentések szerint összesen 162 tánccsoport vett részt, köztük 37 magyar csoport. A táncokat nagyobbrészt jól begyakorolták és a táncosok is fegyelmezettek voltak, a színpadon való mozgékonyság — vagy helyesebben találékonyság — is jó volt. Itt, ennél a kérdésnél csupán az újonnan alakult csoportok árultak el némi hiányosságot. Ez természetes is, hiszen minden új csoport, ha nincs kellő gyakorlottsága, beleesik ily kis hibába. A legtöbb esetben az volt a hiba, hogy tánccsoportjaink nem eredeti vajdasági népi tánccal készültek a versenyre, vagy pedig a viselet nem volt eredeti. Néhány esetben a viselet is, a tánc is kombinált volt. Népi tánccsoportjainknak a jövőben az eredetiség felé kell fordulniok, kerülve minden népi íztől és zamattól megfosztott mesterkedést.

A versenyeken az eddig beérkezett jelentések szerint 42 zenekar vett részt közöttük tíz magyar; 96 népi énekes, belőlük 21 magyar és 26 népi zenész, köztük három magyar.

Ha ezeknél a versenyeknél jobban figyelembe vesszük a műsorszerkezetet, különösen pedig a népi énekesek műsorkeretét, meg kell állapítani,

hogy egyes helyeken a dalok megválasztása nem volt éppen szerencsés. Mentségül szolgálhat, hogy a népi énekesek és népi zenészek az eddigi versenyeken még nem léptek fel.

T. J.

A SZERBIAI ÍRÓEGYESÜLET KÖZGYŰLÉSE

Egy évi jelentés egyórás-másfélórás szűk kereteibe algha fér bele a Szerb Népköztársaság iróinak egész tevékenysége; az ilyen irói enumeráció íróink alkotólendületének sokrétűsége folytán legfeljebb a megjelent önálló kötetek számbavétele, a megtartott írói estek és felolvasások számszerű felsorolása lehet, az írók egyesülete más szervezeti problémáinak felsorolása mellett. Pánics-Szuper a szerbiai íróegyesület titkára az egyesület április végén megtartott évi közgyűlésén mégis ügyes kézzel olvasztotta össze az előttefekvő hatalmas anyagot. Bevezetőjében rövid eszmei irányvonalat és értékelést is adott, jelezve egyben, hogy az évi beszámoló voltaképpen csak kiegészítője Bogdanovics Milan egyesületi elnök referátumának az elmúlt esztendő és az 1950-es év irodalmi problémáiról. A titkári jelentés előljáróban leszögezi, hogy a népfelszabadító harcban és népi forradalmunkban született új irodalmunk annyira összeforrott a harccal és az ember felszabadításával, hogy kivetett magából mindent, ami társadalmi és művészi vonalon kárára lehetett egy egészséges organizmusnak. A dolgok ilyen összefüggése magával hozta, hogy az írói hívatás, az író elhívatottsága — az író egész munkássága ma magasan értékelt teljesítmény az új társadalomban s hogy ez a tevékenység a népek fejlődésének javát szolgálja, a szocialista állam felépítését. Hozzátette, hogy jelentése a szervezeti kérdések érintésén felül elsősorban az írói tevékenységnek az egyesület keretében folytatott munkásságot érinti, tehát az írók úgynevezett közéleti tevékenységével foglalkozik, munkájukkal a közösség problémáinak felismerésében, általános valamint különleges írói problémák felvetésével stb.

A számszerű felsorolásból kitűnik, hogy a szerbiai íróegyesületnek 82 tagja és 20 jelöltje van, a tagok közül hat a nemzeti kisebbségekhez tartozik, ezek túlnyomóan magyarok. A tagállományban beállott különböző változások részletes ismertetése után megtudjuk a jelentésből, hogy a szerbiai írók az elmúlt évben összesen 118 irodalmi estet és 61 önálló irodalmi előadást tartottak. Beszél az írók és a közönség közvetlen kapcsolatai megteremtésének pozitívumairól és nehézségeiről, hozzáfűzve, hogy sajnos az írók alig egyharmada vett részt ebben az aktív munkában, — úgyszólván ugyanaz a garnitúra — ami csak emeli a résztvevők fáradozásának értékét. Külön kiemeli aztán az íróknak azt az akcióját, amelynek célja volt az ötéves terv hatalmas munkalendületének megismerése az egyes építőhelyek felkeresésével és a problémák megismerésével. Ebből az akcióból egy magyar írónk is kivette részét. A cél az volt, hogy különböző irodalmi vetítésekkel visszaadjuk a munkaakciók lendületét: a munka még folyamatban van és remélhető, hogy befejeztével teljes eredmény születik.

Az írói hivatás anyagi feltételeivel foglalkozva a titkári jelentés leszögezi, hogy az írói munkásság ma anyagilag jólhonorált tevékenység s hogy az egyesület a lehetőséghez képest még ezen túlmenően is segítő kézzel nyúlt oda, ahol erre szükség mutatkozott. Az az akció, amelynek célja, hogy az íróművészeinket más elfoglaltságtól lehetőleg mentesítsük, tovább folyik — bár ezen a téren éppen az elvégzendő feladatok sokasága, életünk más területén való munkálkodás szükségessége miatt, nem születhetett teljes eredmény. Végül felsorolja a jelentés az íróknak 1949-ben és a közgyűlés napjáig 1950 áprilisáig megjelent önálló műveit.

A titkári jelentés után Bogdanovics Milán elnök foglalkozott az 1949-es esztendő, valamint a mostani év legfontosabb irodalmi problémáival. Vita után elfogadták az új alapszabályokat. Vajdaság, ahol eddig Noviszád székhellyel egyesületi alosztály működött, önálló hatáskörű kirendeltséget kapott, melynek megalakítása most van folyamatban.

A közgyűlési anyaghoz hozzászólva Leszkovác Mladen vajdasági szerb-író kifogásolta, hogy sem a titkári jelentés, sem az elnöki beszámoló nem emlékezett meg külön a Vajdaságban élő kisebbségek sajátos irodalmi problémáiról, elsősorban a szé-

pen fellendült és nagy vonalakban fejlődő román kisebbségi irodalomról és a magyar kisebbség mennyiségileg és minőségileg magas színvonalú irodalmi tevékenységének működéséről és összetett problémáiról. A megválasztott új elnökség nevében Bogdanovics Milan elnök igéretet tett, hogy ezt a felszólalást az új vezetőség magáévá teszi és annak szempontjait fokozottan szem előtt tartja.

A JUGOSZLÁV NÉPTÁNC-CSOPORT NAGYSIKERŰ SVÁJCI VENDÉGSZEREPLÉSE

A jugoszláv népi táncegyüttes az elmult hónapokban nagysikerű vendégszereplést rendezett több svájci városban, a néptáncok szépségein keresztül érzékeltetve népeink művészi adottságát és mai nagy alkotólendületét. Összesen hat ilyen táncbemutatót rendezett az együttes, az elsőt Zürichben, több mint kétezer néző előtt. A berni bemutatón megjelentek a svájci szövetségi kormány és a diplomáciai testület tagjai is. Baselben és Lausanneban — az utóbbi helyen két előadáson — szerepeltek még a táncegyüttes tagjai, az együttes búcsúfellépte Genfben volt. A svájci rádióállomások felvételeket készítettek horvát népdalokról, a sajtó a legnagyobb elismeréssel írt a jugoszláv folklor-művészet fejlettségéről.

KEGYETLEN TERRORCSELEKMÉNYEK A HALADÓ GÖRÖG ÍRÓK ELLEN

A görög reakció a makronisisi gyűjtőtáborban tartja fogva az irodalom, művészet és tudományos élet haladó szereplőit és mindazokat, akik nem nyugodtak bele abba, hogy az embert Görögországban megfosztják alapvető, emberi jogaitól. A tábor véreskezű hóhérai a legszörnyűbb kínzásoknak vetik alá ezeket a szerencsétleneket. Különleges osztályon helyezték el azokat, akiket »átnevelnek«. Az ilyen »átnevelés« eredménye a táborból kiszivárgott hírek szerint: csonttörés, sebek a testen, idegösszeomlás, tuberkulózis. Mintegy százötven ismert görög kultúrmunkás sínylődik a táboroknak ezen az osztályán, közöttük két híres író, Dimitros Fotiadis és Ludemis Menelaos. Fotiadis a görög haladó irodalomnak ez a nagynevű szereplője aktív harcosa volt a német-olasz hódítók elleni küzdelemnek majd a második világháború után a monarchofasiszták ellen küzdött. Alapítója volt az »Eleftera Gramata« című folyóiratnak, autoritása olyan nagy volt a görög művészi és tudományos életben, hogy a monarchofasiszták sokáig nem merészelték letartóztatni, végül azonban mégiscsak a táborba került. Ludemis Menelaos költő az 1940-41 évi olaszellenes honvédő háborúnak hadirokkantja. Dalait a fronton szerte mindenütt énekelték a görög katonák. A német-fasiszta megszállás alatt ez a költő a népfelszabadító mozgalomban vett részt, antifasiszta dalait népdalként énekelték az ELAS harcoló hősei. A monarchofasiszták elleni küzdelem megint csak ott találja Menelaost a görög nép oldalán. Feleségével és beteg gyermekével együtt vetették fogságba — azonban sem fizikai sem erkölcsi megalázás nem tudta megtörni kemény lelkét. Nem akart az árulók közé állni s azért lakója ma is a makronisisi tábornak.

ZENESZERZŐINK MŰVEINEK BEMUTATÁSA ANGLIÁBAN, FRANCIAORSZÁGBAN ÉS OLASZORSZÁGBAN

A mult év folyamán zeneszerzőink számos művét adták elő külföldi hangversenyeken. A jugoszláv zeneszerzők műveinek előadása Londonban, Rómában, Bernben és számos más nagyvárosban jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy felkeltse a külföldi előadóművészek érdeklődését zenealkotásaink iránt. Az elmúlt évben számos külföldi művész vendégszerepelt hazánkban. Ugyanakkor megismerkedtek zeneszerzőink alkotásaival, sőt a műveket később hazájukban is előadták.

A mult évben Londonban bemutatták Skerjanc zongoraversenyét és Tajcsevics hét balkáni táncát, Svájcban Joszip Szlavenszki kamara-műveit, Irországban és Franciaországban pedig Sulek második, »Eroica« című szimfóniáját és Kozina »Bijela Krajina« című szerzeményét. Az Angliában rendezett hangversenyeken játszották Sztevan Hriszticsnek »Ohridszka legenda« című szvitjét,

Sulek »Eroica« szimfóniáját és Kozina »Bijela Krajina« című művét. Írországban, ahol pedig néhány évvel ezelőtt édeskeveset tudtak zenénkről — előadták Gotovac szimfónikus kólóját, B. Papandopulo szimfoniettjét, Berse »Tragikus nyitány«-át, N. Devcsics »Isztriai szvit«-jét és Gotovac »Éró a túlvilágról« című operáját.

Olaszországban előadták Hrisztics »Ohridszka legenda« című szvitjét, Rajicsics gordonka-versenyét, Mile Cipra »Bolyeg dragog« című szerzeményét, Bozsidár Kunc »Aggódás« című művét, P. Konyovics »Anyám, megmondom atyámnak« és »Triptihon« című szerzeményeit.

Ezenkívül számos hangversenyt rendeztek Ausztriában és Svájcban is. Zeneszerzőink műveit több külföldi rádióállomás — így az oszlói, stockholmi, ausztráliai, mexikói stb. rádióállomások is, — sugározták.

AZ UNESCO ÖTÖDIK ÉRTEKEZLETE

Az UNESCO, az egyesült nemzetek művelődési, tudományos és kulturális szervezete május 22. és június 16. között Firenzében tartja V. általános értekezletét. Hazánk, amely nemrég lett tagja ennek a szervezetnek, küldöttséggel képviselteti magát ezen az értekezleten.

MEGALAKULT A JUGOSZLÁV ZENESZERZŐK SZÖVETSÉGE

Beográdban február 2-án és 3-án megtartották a Jugoszláv Zeneszerzők Szövetségének alakuló kongresszusát. A kongresszuson résztvett 124 zeneszerző, hazánk minden köztársaságából, valamint számos közéleti és kulturális munkás. Dr. Oszkár Danon, a beográdi Népszínház operájának igazgatója beszámolót tartott »Zenei alkotásunk kérdéseiről« címen. Imertette zeneéletünk történetét kezdetétől, a XVI. századtól máig, majd foglalkozott azokkal a viszonyokkal, amelyekben dolgoztak és alkottak zeneszerzőink és zenészeink a régi Jugoszláviában. Akkor nem volt lehetőségük, hogy szervezetet alakítsanak. Nem léphettek kapcsolatba egymással. Nem tevékenykedhettek közös erővel azon, hogy zenei kultúránkat gazdagítsák, fejlesszék és, hogy megszervezzék a zenei életet. Danon kiemelte a zágrábi dr. Pavao Markovac és a beográdi dr. Vojiszláv Vucskovics haladószellemű zenemunkások szerepét a háború előtti zenei életben. Mindketten elestek a népfelszabadító harcokban.

Hazánk felszabadulása után megalakították a zenészek és zeneszerzők szakegyesületeit, amelyek egybegyűjtötték és egymással kapcsolatba hoztak minden zenei munkást. Szerbiában, Horvátországban és Szlovéniában külön-külön is megalakultak a zeneszerzők egyesületei. Zeneszerzőink helyesen látták hozzá mai zenealkotásunk időszerű kérdéseinek megoldásához. Danon ezután beszélt népeink minden rétegének a zene iránt fokozottabban megnyilvánuló érdeklődéséről, majd pedig a zenealkotásunkban jelentkező fogyatékosságokra és hibákra tért rá. »Előttünk, az új Jugoszlávia zeneszerzői előtt — mondotta Danon — ma hatalmas lehetőségek állnak. De, zenénk egészében még mindig nem állt talpra. Mai zenealkotásunk még mindig nem számolt le véglegesen az úgynevezett modernizmus, dekadencia, kisérletezés, konsztruktívizmus és ehhez hasonlók káros maradványaival. A multnak ettől az örökségétől csak nehéz, hosszú ideig tartó és fáradhatatlan alkotó munkával, az állandó ellenőrzéssel, bírálattal és önbírálattal lehet megszabadulni«.

A kongresszus végén meghatározták a további feladatokat. A Jugoszláv Zeneszerzők Szövetségének képviselőit fogadta Tito marsal is és hosszabb ideig elbeszélgetett velük.

HALADÓSZELLEMŰ SVÉD KÖZÉLETI MUNKÁSOK JUGOSZLÁVIÁBAN

A napokban visszatértek Svédországba Pitt Carlson költő és Lars Ericson újságíró, ismert svéd közéleti munkások, akik több mint két hétig Jugoszláviában tartózkodtak.

Pitt Carlson már 1948-ban is volt Jugoszláviában. Mint Svédország Békevédelmi Nemzeti Bizottságának tagja, tiltakozott az ellen, hogy Jugoszláviát kizárják a békehívek nemzetközi szervezetéből. Amikor pedig Jugoszláviát mégis kizárták, tüntetőleg kilépett a svéd békebizottságból. Larc Ericson tavaly októberben látogatta meg hazánkat a svéd újságírók

egy csoportjával. Mindketten azért jöttek Jugoszláviába, hogy ismét a helyszínen győződjenek meg arról, hogyan épül nálunk a szocializmus.

Beográd, Szarajevó, Jablanica, Dubrovnik, Cetinye, Budva és Titograd meglátogatása után a legkedvezőbben nyilatkoztak a látottakról.

»ALMANACCO 1950«

A rijekai olasz Unió nemrég adta ki — az idén is mint minden esztendőben 1948 óta — évi almanachját »Almanacco 1950« címmel. A rijekai és isztriai olaszoknak ez az évkönyve megjelenésében, de főleg tartalmában erőteljes válasz az olaszországi irredenta körök suttogására, amely az úgynevezett trieszti B-zónában, Rijekán és Isztriában élő olaszok állítólagos nemzeti elnyomatásáról szól és amely alattomos propagandához az olasz tájékoztatóirodás sajtó lapjai is csatlakoztak, szinte versengve ebben a Jugoszlávia elleni hajszában. Az évkönyv hasábjain nemcsak az olasz kisebbség írói és kultúrvezetői, hanem a kiemelkedő számú rohammunkások, feltalálók és újítók, tehát maguk az olasz munkások is megszólalnak, hirdetve a túlsó partról jövő rágalmak alaptalanságát. Az almanach maga így ír: »Az itt megjelent cikkek, amelyeket többnyire munkásemberek, olasz dolgozók írtak, a haladás még egy formáját mutatják be, melyet munkásaink a szocialista hazában elértek — nevezetesen a kultúra terén elért eredményeiket, melyek emelésére minden lehetőséget megkaptak«.

A kiadványnak egyébként az a fő jellegzetessége, hogy cikkírói többnyire munkások; az évkönyv a Jugoszláviában élő olaszok életét mutatja be. Az olvasó így egyrészt megismerkedik mindazzal, amit az olasz dolgozók adtak a szocializmus építéséhez, másrészt megismeri mit adott a szocialista Jugoszlávia az olasz kisebbségnek és mit nyujt állandóan, hogy ez a kisebbség szabadon művelhesse nyelvét és egyéb népi sajátosságait.

A gazdagtartalmú évkönyvben erős nyomát találjuk annak, hogy a rijekai és isztriai olaszok sem maradnak el népeink közös erőfeszítései mögött, hanem élénk részt vállalnak az alkotómunkából. Az olasz munkás ma harcosa a többtermelésért folyó mozgalomnak a gyárakban; vannak újítóik és észszerűsítőik, az olasz paraszt és halász jelentős számban szövetkezetekben dolgozik. Az almanach ehhez mérten bemutatja az Ötéves Tervért folytatott harc gazdasági eredményeit, mint a jobb jövőért folyó harc biztosítékát. Élénk cikkek és tanulmányok számolnak be az olasz kisebbségi kultúra fejlődéséről, a rijekai színházról, a műkedvelő csoportokról, kultúregyesületekről, kultúrotthonokról, az olasz népiskolák és középiskolák eredményeiről stb. Mindezek — megint hangoztatjuk — élénk bizonyítékai annak, hogy a népek egyenjogúsága nálunk nem frázis, hanem élő valóság.